

var kommen tilstede. Men det forekommer mig dog, at det er saa langt fra, at der deri er nogen Opfordring for os til at gaae ind paa, hvad Fagmændene med Ministeren ere blevne enige om, at vi tværtimod snarere maatte være betænkte paa at paasee, at ikke Samfundets og Skattehernes Interesse kom til at lide under en altfor eenfibig Fag-Interesse. Vi have jo havt mange lignende Sager, vi have jo f. Ex. i de sidste Aar seet, hvorledes der rundt om i Samfundet har været ført meget stærke Klager over den Maade, hvorpaa det lærde Skolevæsen er ordnet, men ikke destomindre have vi seet, at Ministeren tilligemed de lærde Skolemænd have forhandlet Sagen uden i mindste Maade at bringe den for her paa Rigsdagen. Det er dog aldeles klart, at, skal Ministeren staae alene som Samfundets Repræsentant og varetage saavel Forældrenes som Skattehernes Interesse, kan han umuligt have den Styrke, som han vilde have, naar han støttede sig til Rigsdagen. Det vil være ligesaavel i selve Regjeringens, som det er i Samfundets Interesse, at saadanne Sager komme for her. Jeg troer ogsaa, at der med Hensyn til det lærde Skolevæsen er en almindelig Erkjendelse af, at dette bør finde Sted; men jeg indrømmer, at der med Hensyn til Kunstakademiet ikke i den Grad er en saadan almindelig Erkjendelse, navnlig fordi det i det Hele ligger Følsomere, uagtet det dog er samme Grundfætning, som bør komme til Anvendelse paa begge Steder. Jeg troer saaledes, at Fagmændenes Enighed i og for sig ikke kan være nogen Opfordring for os til at gaae ind paa den foreslaaede Ordning, men at den tværtimod maa være en Opfordring for os til Varsomhed; for at ikke vedkommende Anstalt skal komme til at faae Noget gjenneført, som dog, Alt nyere efterseet og overveiet, ikke er i Samfundets Interesse, hvilken vi ere satte til at varetage. Den ærede Rigsdagsmand sagde, at det efter hans Overbeviisning vilde komme til at koste langt Mere, hvis vi kom til at tage Deel i Ordningen deraf. — Ja, den ærede Rigsdags-

mand har maaffet den Overbeviisning, men jeg seer ikke, der er det Mindste, som støtter den. Det forekommer mig, at, hvergang vi have behandlet saadanne Sager, have vi ikke været saa rundhaandede at give Mere, end selve Fagmændene forlange, vi have snarere knuppet af; det er idetmindste min Overbeviisning, at det saa langt fra vil vise sig fordeeltigt i økonomisk Henseende, at det tværtimod vil være i høj Grad ufordeeltigt at blive længere ved paa den Vej, vi hidtil pleie at gaae, og som her fortsættes.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet: Det forekommer mig, at man her ved denne Sags Behandling lægger lidt mere Vægt paa det Reglement, som er givet, end jeg troer, at man strengt taget bør gjøre. At man har ladet Planen forfatte af de Mænd, der dog bedst maae forstaae den Kunsts Interesse, for hvilken de leve, er vistnok naturligt, men Ministeriet har ikke overladt dem at forfatte Planen, som de vilde have den, eller at sætte det sidste Gyldighedsstempel paa den. Ministeriet har foreløbig bevilget dem visse Pengemidler og overladt til dem at bruge dem paa den Maade, som de bedst kunde, i den Kunsts Interesse, som dog Alle vi, der ikke ere Kunstnere, maae indrømme, at Kunstnerne bedst forstaae at vurdere, fremme og beskytte, og efterat Ministeriet har faaet et provisorisk Reglement, fremlægges det her, idet det udtrykkeligt er betinget af, at Rigsdagen giver sit Samtykke, det fremlægges som en Indstilling til Billigelse i Finantsloven. Der er kun Tvivl om, hvorvidt man skulde blive staaende ved den Form, som Ministeriet har anvist, nemlig at give denne Billigelse ved Finantsloven, eller om man ikke hellere skulde give en særlig Lov, som ophæver den Hindring, der fra Lovgivningens Side staaer i Veien for Anvendelsen, men jeg maa tilstaae, at det for mig stiller sig temmelig ligegyldigt, om Bevillingen gives under den ene eller den anden Form, enten, som Ministeriet har begjært, i Anmærkningerne til Finantsloven,